

Слѣдъ това мюдюрена ме запитваше на турски езикъ, а азъ му отговаряхъ съ малчане. Тогава продължи на български:

— Отъ кждѣ си?

— Отъ Сливенъ, му отговорихъ.

— Ами какъ стана комита, та отиде въ балкана?

— Тая работа е моя, а не твоя, му казахъ, като се позасмѣхъ.

Турчина, съ табакерата на когото се познавахъ, прѣбърза та каза на мюдюрена:

— Ефендимъ, той не знае какво говори, умопобърканъ е.

Това стана причина да спратъ да ме изслѣдватъ, като се заповѣда и ни отвѣдоха въ затвора. Когато напушахъ кабинета на мюдюрена, казахъ на послѣдния:

— Ефендимъ, споредъ законитѣ ще отговаряме за дѣянията си, но азъ ще ви моля да не ни лишавате отъ храна и тютюнъ, ако искате да живѣемъ.

На това той ми отговори.

— Спокоенъ бжди!

Слѣдъ това се обърна къмъ българитѣ, които ни конвираха и ги запитваше за нашето хващане. Тѣ разправяха всичко и въ точъ прѣдадоха думитѣ, които бѣха чули отъ насъ. «Аферимъ» имъ казаха турцитѣ. «Искаме да бждите вѣрни на царщината», продължиха тѣ. Пъкъ за мене казаха: „*Бакъ, бакъ хан-зѣри яргинъ ипе, ипе!*» Послѣ това ни смъкнаха изъ стълбата и ни вѣвѣдоха въ една малка стая, която имъ е служила за кюмюрлукъ, като ни окачиха на вратовѣтъ единъ синджиръ съ халки отъ студено желѣзо, който тѣжеше повече отъ 20—25 оки. Ние се свихме въ едно кюше. Половина часъ, може би се бѣше изминало откато влѣзохме въ оная мръсна стая безъ да бѣхме си продумали съ Христа. Тогава азъ прѣговорихъ: «Куражъ! до като влѣземъ въ гроба, колко странни работи ще има още да виждаме!» «Каквото е рекълъ Богъ, такова и ще бжде,» ми отго-